

РЕШЕНИЕ

№ 24

гр. Варна, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

ПредС.ел: Румяна Панталеева
Членове: Росица Ант. Тончева
Десислава Ст. Сапунджиева

при участието на секретаря Геновева Хр. Ненчева
в присъствието на прокурора С. В. К.
като разгледа докладваното от Десислава Ст. Сапунджиева Въззивно частно
наказателно дело № 20243000600041 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.32 ЗПИИРКОРНФС.

Образувано е пред настоящата инстанция по жалба на адв.А. Д.-
процесуален представител на С. М. срещу решение на Шуменския окръжен
съд №12/23.01.2024г. постановено по ЧНД №23/2024г. С последното е
признато и допуснато за изпълнение Решение на несъдебен орган на
издаващата държава Австрия, постановено на 16.08.2023 година, влязло в
законна сила на 02.09.2023 година за плащане на финансова санкция от
българския гражданин С. С. М. ЕГН-***** от гр.Шумен ул. „Огражден“
№ 13, в размер на 240 евро, с равностойност в български лева – 469.40 лева.

В жалбата се излагат съображения за допуснати от
първоинстанционния съд съществени процесуални нарушения, ограничаващи
правото на защита на засегнатото лице и незаконосъобразност на съдебния
акт. Прави се искане същия да бъде отменен като незаконосъобразен, като
делото бъде върнато за ново разглеждане, или с постановяване на ново
решение, с което се откаже признаване и изпълнение на Решението на
издаващата държава.

Пред въззивната инстанция засегнатото лице и неговия процесуален
представител не се явяват. Постъпило е писмено становище от последния, с

което поддържа изложените в жалбата съображения.

Представителят на Апелативна прокуратура - Варна изразява становище за основателност на жалбата, като счита, че са допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с ограничаване на правото на защита на засегнатото лице.

Съставът на Апелативен съд - Варна, след като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства и ревизирайки първоинстанционния съдебен акт, прие за установено следното: жалбата е подадена в срок и е **допустима**, а по същество се явява **неоснователна** по следните съображения:

На първо място съдът е длъжен да обсъди наличието на процесуални нарушения, т.к. при положителен отговор същите биха обусловили връщане на делото за ново разглеждане.

Настоящият състав намира за неоснователно оплакването на защитника, че при разглеждането и решаването на делото в първата инстанция са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразили се в задочно разглеждане на спора, независимо че засегнатото лице и неговия упълномощен представител не са се явили. Видно от материалите по делото, санкционираното лице е било призовано лично от органите на съдебната охрана. Твърденията на защитника, че това се е случило в болнично заведение, като лицето не е имало обективна възможност да се яви в с.з. не са подкрепени с доказателства. Досежно служебната ангажираност на процесуалния представител съдът съобрази, че в пълномощното изрично е уредена възможността да преупълномощава на друг защитник. Неоснователно е и възражението на защитата, че на същата не е дадена възможност да се запознае с материалите по делото. Видно от приложеното Заявление за достъп до електронни съдебни дела, на защитника е предоставен достъп до делото на 22.01.2024г., т.е. ден преди съдебното заседание.

От изложеното следва извода, че са спазени както разпоредбите на НПК, намиращи субсидиарно приложение в настоящото особено производство, в частност чл.269, ал.3, т.3 от НПК, така и изискванията на специалната норма на чл.16, ал.2 и 3 от ЗПИИРКОРНФС, на която се позовава защитникът. Този законов текст предвижда, че само когато засегнатото лице не може да бъде намерено, за да бъде редовно призовано, му се назначава защитник. Първостепенният съд е призовал засегнатото лице, което е упълномощило свой представител, който бил своевременно уведомен за съдебното заседание, като му е била предоставена възможност за пълноценно запознаване с материалите по делото и осигуряване на ефективна защита на правата на засегнатия, с което са спазени всички изисквания на закона, ориентирани именно към гарантиране правата на това лице. По тези

съображения въззивният съд прецени, че проверявания съд е разгледал и решил спора в условията на задочна процедура, при спазване на специалните и общите процесуални норми за това, поради което намери, че не са допуснати съществени процесуални нарушения, а правото на защита на санкционираното лице не е накърнено.

С Решение № VK9-STR-2125/2023 на несъдебен орган на издаващата държава Австрия, постановено на 16.08.2023 година и влязло в законна сила на 02.09.2023 година, е наложена финансова санкция на българския гражданин С. С. М. ЕГН-***** от гр.Шумен ул. „Огражден“ № 13, в размер на 240 евро, с равностойност в български лева към деня на постановяване на решението за налагане на финансова санкция, в размер на 469.40 лева. за извършено нарушение по Закон за моторните превозни средства на издаващата държава.

Изпращащият орган е представил удостоверение, в което са отразени всички необходими данни. Същото съответства и на образец по чл.4 ал.1 от Закона и от Рамково решение №2005/214/ПВР на Съвета на Европа. Удостоверението е издадено и подписано на 16.01.2024год., преведено е на български език, а неговото съдържание е удостоверено от компетентния орган на издаващата държава- Австрия. Решението на несъдебният орган в решаващата държава за плащане на финансова санкция отговаря на изискванията на чл.3, ал.1, т.1 от Закона, доколкото е налице влязла в сила финансова санкция за извършено престъпление, свързано с нарушаване на правилата за движение в страна членка на ЕС.

Възражението на защитата за липса на доказателства, че засегнатото лице е било уведомено за провежданото писмено производство и възможността да обжалва постановеното решение е неоснователно.

По делото е представено надлежно преведено на български език Удостоверение, отговарящо на изискванията на чл.4 от Рамково решение 205/214/ПВР на Съвета относно прилагане на принципа за взаимно признаване на финансови санкции. От същото се установява, че засегнатото лице е било уведомено съгласно законодателството на решаващата държава за провежданото писмено производство, решението е било връчено лично на лицето, като същото е било изрично уведомено за правото на повторно разглеждане или обжалване, което право лицето не е реализирало.

При наличието на такова вписване в представеното удостоверение, българският съд не би могъл да постави под съмнение неговата достоверност, още повече, че отсъстват каквито и да било обективни основания за това. В тази връзка следва да се има предвид, че основния принцип на Европейския съюз- този на взаимното признаване се основава на взаимното доверие между държавите членки, стоящо в основата на сътрудничеството между тях и

предполагащо спазване на основните принципи на прилагането на закона, в т.ч. и принципа за справедливия процес. Ето защо, при извършено от страна на издаващата държава членка позоваване на реализирано наказателно производство при гарантирани права на засегнатото лице, не са налице основания за отказ от признаване и изпълнение на наложената санкция на основание нарушено право на защита на лицето. В този смисъл не са налице факултативните основания на чл.35, т.9 от Закона, в каквато насока са и възраженията в жалбата.

Доводът на защитата, аргументиран с разпоредбата на чл.6 от ДЕС и съдържащ претенция за нарушени основни права или общи принципи на правото на Съюза, настоящият състав намира за декларативно направен, тъй като съдържа едно твърде общо и неподкрепено с конкретни данни, доказателства и аргументи позоваване на горепосочената разпоредба. Настоящият въззивен състав не констатира по делото да са налице обстоятелства, които да внасят каквото и да било съмнение във верността на приложеното удостоверение по чл.4 от специалния закон, а твърденията на защитата в този смисъл са бланкетни и не са подкрепени с доказателства. Поради това същите не внасят съмнение в обосноваността и законосъобразността на удостоверението, и респективно в приложението и за настоящия случай на принципа за доверие и за взаимно признаване на съдебните актове на държавите членки.

Доколкото не се установява някое от основанията на чл.35 от Закона, обуславящи отказ от признаване изпълнението на процесното решение, то напълно обоснована и законосъобразна се явява преценката на първата инстанция за наличие на всички основания за признаване на това решение- не е изтекла и предвидената в закона давност, решението не се отнася до деяние подсъдно на български съд и за същото не се изисква двойна наказуемост, съгласно чл.30, ал.2, т.1 от Закона.

Неоснователно е и възражението за липса на постановеното решение и непълнота на приложеното Удостоверение. Видно от последното, същото съдържа всички изискуеми данни съгласно Закона и Рамковото Решение, като е посочено време, място и начин на извършване на административното нарушение и наложената санкция. Представено е и самото Решение, което е индивидуализирано с номер и дата, видно от Удостоверението.

Налице са всички положителни предпоставки за признаване на решението, липсват и отрицателните такива, предвидени в специалния Закон. Взето е отношение в първоинстанционния съдебен акт и по отношение императивното задължение на съда, произтичащо от нормата на чл.38 от ЗПИИРКОРНФС.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна.

Водим от горното и на основание чл.34 ЗПИИРКОРНФС вр. чл.345 НПК, Варненският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение на Шуменския окръжен съд №12/23.01.2024г. постановено по ЧНД №23/2024г., с което е признато и допуснато за изпълнение Решение на несъдебен орган на издаващата държава Австрия, постановено на 16.08.2023 година, влязло в законна сила на 02.09.2023година за плащане на финансова санкция от българския гражданин С. С. М. ЕГН-***** от гр.Шумен ул. „Огражден“ № 13, в размер на 240 евро, с равностойност в български лева – 469.40 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно не подлежи на обжалване.

ПредС.ел: _____

Членове:

1. _____

2. _____